

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-292/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Zorana Kramarića OIB: 27381045728, iz Siska, Ivane Brlić Mažuranić 3, kojeg zastupaju odvjetnici odvjetničkog društva Rački i kolege j.t.d., Zagreb, Oreškovićeve 6D/1, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Žurić i partneri iz Zagreba, Savska cesta 32, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 3. rujna 2026, u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama, broj: 081229344115 od 8. siječnja 2009., sklopljenog između tuženika OTP banka d.d., kao kreditora i tužitelja Zorana Kramarića, kao korisnika kredita, potvrđene kod Javnog bilježnika Gordane Briševac Imprić iz Siska 8. siječnja 2009. pod brojem OV-20/09 i to:

- čl. 6.1. koji glasi:

„Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 1,5 % (jednocijelopetposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.“ te

- čl. 7.3. koji glasi:

„Za odustajanje od kredita i za prijevremenu potpunu ili djelomičnu otplatu kredita, Banka će naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o tarifi naknada Banke.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. isplatiti tužitelju Zoranu Kramariću iznos od 1.165,91 EUR sa zakonskom zateznom kamatom do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče kako slijedi:

- na iznos od 444,36 EUR od 15. siječnja 2009. do isplate,

- na iznos od 721,55 EUR od 16. rujna 2011. do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. naknaditi tužitelju Zoranu Kramariću troškove parničnog postupka u iznosu od 883,57 eur sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Zoran Kramarić podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika OTP banka d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužitelj navodi da su tužitelj i tuženik 8. siječnja 2009. sklopili Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama, broj: 081229344115, koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Gordane Briševac Imprić iz Siska 8. siječnja 2009. pod brojem OV-20/09, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 30.456,86 EUR, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 6.1.

ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 1,50 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena prilikom korištenja odobrenog kredita. Također, u čl. 7.3. predmetnog ugovora je navedeno da je tužitelj u obvezi platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Ugovorne odredbe iz članka 6.1. te članka 7.3. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ i naknade za prijevremenu otplatu kredita su nepoštene i ništetne. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 96. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan. Glede plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita, tužitelj drži da je takav način određivanja naknade ništetan budući da se u konkretnom slučaju radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, a koja nije određena niti određiva po čl. 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima niti ju je kao takvu tuženik bio ovlašten naplatiti budući da izvršenom prijevremenom otplatom kredita isti nije pretrpio bilo kakvu štetu. Sporna

odredba ugovora suprotna je načelu savjesnosti i poštenja, pa u konkretnom slučaju treba uvažiti interese obiju strana glede tumačenja predmetne odredbe ugovora jer postoji očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja kao suugovaratelja, što ugrožava postizanje svrhe sklopljenog Ugovora, budu i da se istom odredbom gubi smisao ugovora o kreditu. Tužitelj, u okolnostima konkretnog slučaja, ukazuje da sud osobito mora uzeti u obzir: da je očito je da je svrha naknade za prijevremenu otplatu da se kompenzira profitugovorna kamata koju je tuženik kao banka mogao ostvariti da nije došlo do prijevremene otplate kredita, što nije dopušteno, da u slučaju prijevremene otplate kredita banka prijevremeno primljen iznos glavnice može dalje ulagati i tako ostvarivati dobit, da zbog prijevremene otplate kredita banka dobiva istovremeno i veći udio kamata i naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Odredbom čl. 1024. ZOO-a jasno propisano pravo korisnika kredita na vraćanje kredita prije roka određenog za vraćanje, uz uvjet da o tome obavijesti tuženika kao kreditora, te da u ovome slučaju postoji pravo kreditora samo na naknadu štete ako ju je pretrpio i to samo stvarno pretrpljene štete, a ne izmakle dobiti i nikakva druga prava. Sve navedeno opravdano upućuje na zaključak da se o odredbi članka 9. predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te se ista ima smatrati nepoštenom jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Gore navedeno stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi posl. br. Rev 112/2018-2 od 09. ožujka 2022.g. te je prihvatio reviziju i preinačio presudu Županijskog suda u Osijeku br. GŽ-1990/2017-2 od 12. listopada 2017.g. te je točkom 17., 18., 19. i 20. obrazloženja presude zaključio kako bi tuženik imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno troškova koji bi mu, kao vjerovniku, nastali prijevremenom otplatom kredita, ali ne i na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamate koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene isplate. Nadalje, Vrhovni sud je istaknuo kako se takva naknada, budući da je ugovorna odredba ništava, ne može slobodno ugovarati među strankama. Vrhovni sud također navodi kako tuženik tijekom postupka nije dokazao pravedne i objektivno nastale troškove koje je izravno pretrpio prijevremenom otplatom kredita, pa je opravdano zaključiti kako opisana pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju nadoknađivanje izmakle dobiti. Zaključno sud navodi, kako je takva odredba suprotna kogentnoj zakonskoj odredbi i nepoštena, radi se o ništavoj odredbi. U svojoj odluci br. U-III/3231/2022 od 13. srpnja 2023.g. i Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu tuženika te je potvrdio je nezakonitost izlaznih naknada za prijevremenu otplatu kredita. Dodatno tužitelj ističe kako je čl. 96. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07) propisano: 4 (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog članka propisano: (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom navedenog, a budući je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. Kako

se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl. 102. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. 5. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je zaračunata naknada za obradu kredita u visini 1,50 % iznosa kredita što je iznosilo 456,85 EUR, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 5.436,50 kn. Iz dopisa tuženika od 25. srpnja 2025. godine proizlazi da je gore navedena ulazna naknada naplaćena dana 14. siječnja 2009. godine u kunskoj protuvrijednosti od 3.348,05 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 444,36 eura. Navedeni iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja. Nadalje, iz istog dopisa proizlazi da je tužitelj dana 15. rujna 2011. izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita, prilikom čega je tuženiku temeljem čl. 7. predmetnog ugovora naplaćena naknada u iznosu od 5.436,50 kn, a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 721,55 EUR; a koji iznos je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužba u cijelosti neosnovana i predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev u skladu sa navodima iz ovog odgovora. U tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga: potraživanje tužitelja je u zastari, tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu prasku su neosnovane i neutemeljene, tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi i visini tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 18.8.2025. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 - 29/18, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu br. 081229344115 sklopljen 8.1.2009. (dalje u tekstu „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“) za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su

tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo je u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen pred više od deset godina, određeni dio potraživanja iz tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu. 6 Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu prasku su neosnovane i neutemeljene. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovora s tuženikom oko spomenute odredbe. Konačno, takvim je postupanjem tuženik navodno povrijedio odredbe članaka 81. i 84. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje u tekstu: „ZPP“) te je zato spomenuta odredba ništetna. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, tj. naknadi za odobrenje ugovora o kreditu. Štoviše, propisi koji su tada bili na snazi nisu predviđali zabranu takve naknade. Sukladno odredbi članka 219. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991-70/2019, dalje u tekstu: „ZPP“) određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. O samom Ugovoru o kreditu tuženik će se očitovati u dalje u podnesku, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZPP-a koje su mu odgovarale. 12. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja. c. Tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o

odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Kao što je već navedeno, tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode, iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke - jasna i lako uočljiva odredba. Člankom 6.1. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora sve naknade i troškove sukladno Tarifi, a naročito naknadu za odobrenje kredita u iznosu od 1,50% iznosa kredita. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošača s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuje u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je više puta navedeno, tužitelj je samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza. Osim što je tvrdnja neosnovana tužitelj zanemaruje i značenje pojma „formularni, tj. standardizirani ugovori“. Naime, pojam „formularni“ označavaju ugovore koji imaju unaprijed utvrđen sadržaj i uvjete pod kojim ih jedna ugovorna strana pristaje sklopiti. Formularni ugovori se pak dijele na adhezijske ugovore, tipske ugovore i na opće uvjete poslovanja. Osnovna razlika između adhezijskih ugovora i tipskih ugovora je upravo u tome što kod tipskih ugovora stranka koja je sastavila tipski ugovor pristaje na odstupanja od predloženih odredbi dok kod adhezijskih ugovora dolazi do primjene „uzmi ili ostavi“ načela. Dakle, čak da je i tuženik koristio ugovore unaprijed određenog sadržaja to nipošto nije značilo da je tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj istih upravo zato što se nije radilo o adhezijskim ugovorima. Tužitelj se poziva na odredbu članka 96. stavka 2. ZZP-a, ali zaboravlja na dio te odredbe koji kaže: „(...) zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj...“ Dakle za primjenu te odredbe nužno je da tužitelj zaista nije imao utjecaj na sadržaj ugovora što nije točno. Nadalje, netočno je tvrditi da je tuženik donio proizvoljnu odluku naplate naknade za izdavanje kredita već je naknada, njen iznos i valuta po kojoj se obračunava naknada bila propisana primjenjivom Odlukom o naknadama i kamatama tuženika (dalje u tekstu: „Tarifa“) Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se na navedeni ugovorni odnos primjenjuje Tarifa (članak 6.1. Ugovora o kreditu), koja je interni akt tuženika i dostupan je svima. Tužitelj se u svakom trenutku bio slobodan dodatno informirati o spomenutoj Tarifi te značenju

odredbe članka 6.1. Ugovora o kreditu. 20. Očito je stoga da se o naknadi za odobrenje Ugovora o kreditu pregovaralo prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Dalje, odredba o ulaznoj klauzuli iz Ugovora je jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njemu je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za izdavanje kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. S obzirom da je očito da je odredba o ulaznoj naknadi iz Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno nišetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti u prethodnim paragrafima ovog odgovora. Konačno, tužitelj nije dokazao da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Tužitelj prijevremenom otplatom postupa protivno odredbama Ugovora o kreditu o otplati kredita zbog čega tuženik trpi štetu. Tužitelj nema na zakonu utemeljeni pravni temelj za traženje utvrđenja nišetnim Odredbe kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu. Sastavni dio Ugovora o kreditu je odredba članka 7.3. u kojoj je navedeno kako Korisnik kredita može kredit vratiti prijevremeno sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora (u daljnjem tekstu: „Odredba“). Članak 342. ZOO propisuje da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljjanje štete koju je zbog toga pretrpio. Ugovor o kreditu je u članku 1021. ZOO definiran kao ugovor kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Iz navedenog proizlazi da je obveza banke iz ovakvog ugovora korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a korisnik kredita za to plaća određenu cijenu (kamat). Ako je ugovoreno da će predmetni iznos novčanih sredstava korisniku kredita biti stavljen na raspolaganje u određeno vrijeme, jasno je i da banka ima pravo računati s određenim novčanim priljevom od kamata tijekom tog razdoblja te općenito krojiti poslovne planove u skladu s očekivanjima sukladno odredbama ugovora o kreditu. Prema tome, obveza je korisnika kredita, ovdje tužitelja: (i) plaćati ugovorene kamate; i (ii) iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, a što je i izričito predviđeno odredbama Ugovora. Ako korisnik kredita ne plati iskorišteni iznos novca u vrijeme i na način kako je ugovoreno, banka bi imala pravo zahtijevati i popravljjanje štete sukladno odredbama članaka 342.-346. ZOO koju je zbog toga pretrpjela tuženik je postupao prema važećim propisima prilikom ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu, a ugovaranje izlazne naknada je bilo dopušteno u navedenom vremenskom periodu kada je Ugovor sklopljen, što je potvrdila i Hrvatska narodna banka. S ovakvim se stajalištem složila i pravna znanost, pa tako Gorenc i dr. u Komentaru Zakona o obveznim odnosima (studen 2014.) kaže: „Temeljni učinak i svrha ugovornih odnosa jest ovlast (pravo) vjerovnika zahtijevati od

dužnika ispunjenje obveze, dužnikova obveza ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi." (dio podcrtao tuženik). te Točno tužitelj navodi da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, a kako je to propisano odredbom iz članka 1024. stavka 4. ZOO-a. Međutim, takva zabrana nipošto ne znači da Banka ne bi imala pravo potraživati naknadu štete koja bi joj nastala sukladno članku 346. ZOO vjerovnik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi te pravičnu naknadu neimovinske štete, koje je dužnik u vrijeme sklapanja ugovora morao predvidjeti kao moguće posljedice povrede ugovora, a s obzirom na činjenice koje su mu tada bile poznate ili morale biti poznate. S obzirom na to da je tužitelj u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bio potpuno poslovno sposoban te je svjesno potpisao Ugovor o kreditu koji je još k tome solemniziran pri čemu je javni bilježnik sukladno zakonu tužitelju razjasnio njegov sadržaj, tužitelj je morao kao moguće posljedice povrede Ugovora predvidjeti mogućnost nastanka predmetne štete za tuženika. Osobito stoga što se radi o povredi bitnih odredbi Ugovora, odnosno o nepoštivanju rokova za isplatu „cijene“ drugoj ugovornoj strani, ovdje tuženiku. Pogrešno tužitelj tumači odredbu članka 272. stavak 1. ZOO-a, jer Odredba nije neodrediva, pa tako ni činidba, odnosno naknada za prijevremenu otplatu nije neodrediva. Ugovorom je jasno propisano kako se naknada određuje sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a koja je vrijedila na dan sklapanja kredita (dalje u tekstu: Odluka). Odluka je interni akt tuženika je dostupna svima, pa tako i tužitelju. Odlukom je određena naknada za prijevremenu otplatu. Navedena naknada bila je jasno navedena i u naknadnim Odlukama o kamatama i naknadama. toga, obzirom da je Odlukom bila propisana naknada za prijevremenu otplatu te da je Odluka bila u svakom trenutku dostupna tužitelju, neosnovano je tužiteljevo kvalificiranje Odredbe, odnosno činidbe, kao neodredive. Činidba tužitelja u slučaju prijevremenog raskida u svakom je trenutku trajanja ugovora o kreditu bila određena i odrediva. Stoga je promašen argument tužitelja o ništetnosti Odredbe zbog njene neodredivosti. Radi evaluacije štete koja prijevremenom otplatom nastaje tuženiku, mora se uzeti u obzir da je tuženik kreditna institucija - banka, zbog čega tuženik podliježe specifičnom ekonomskom i pravnom režimu. Ne bi se stoga moglo ustvrditi da bi tuženik prijevremenom otplatom dobio na raspolaganje cjelokupni preostali iznos kredita ranije no što je to bilo predviđeno otplatnim planom, pa da stoga tuženik ne bi mogao trpjeti štetne posljedice. Takva bi tvrdnja možda mogla biti opravdana u slučaju drugih subjekata pravnog prometa, no ne i u slučaju tuženika kao kreditne institucije. Naime, trenutkom prijevremene otplate kredita narušava se likvidonosna i kamatonosna struktura bilance tuženika s obzirom da prijevremenom otplatom tuženik mora predmetno potraživanje izbrisati iz svoje aktive, dok u pasivi tuženik još uvijek ima dugoročnu obvezu iz koje je financiran predmetni plasman za tužitelja. Ova operacija ne može se izbjeći te se njome izravno uzrokuje smanjenje neto kamatnih prihoda tuženika. Posljedica knjiženja predmetne prijevremene otplate je činjenica da tuženik u izvorima financiranja i dalje ima kamatne troškove za kreditnu liniju iz koje je financiran plasman koji je bio potreban kreditiranje tužitelja, dok istovremeno tuženik gubi kamatne prihode tužiteljevom prijevremenom otplatom. Zbog svega ovoga, tuženikova imovina i obveze postaju ročno neusklađene, a upravo je ovakvo stanje bilance zabranjeno te se sankcionira na temelju Zakona o kreditnim institucijama kojeg

tuženik mora poštivati. Ne bi se moglo ni ustvrditi da će tuženik prijevremeno primljeni iznos jednostavno reinvestirati i tako anulirati spomenutu narušenu strukturu bilance. Tuženik posluje na tržištu kao i svaki drugi pravni subjekt te sklapa pravne poslove ovisno o trenutnoj ponudi i potražnji. Gornja tvrdnja mogla bi se opravdati u fiktivnom slučaju u kojem bi pravni entitet koji je tuženiku omogućio sredstva koja su tuženiku bila potrebna za kreditiranje tužitelja također bio stranka Ugovora. Tada bi se prijevremenom uplatom od strane tužitelja automatski zatvorila i navedena tuženikova obveza. Međutim, u stvarnosti će tuženik morati na otvorenom tržištu pokušati reinvestirati navedeni prijevremeno vraćeni iznos kako bi bilancu vratio n početno stanje sklada i izbjegao zakonske sankcije. U konkretnom slučaju, Ugovor je prijevremeno podmiren 2009.. godine kada je pala potražnja za kreditima, a istovremeno su pale i kamatne stope na tržištu. Ovakve su kamatne stope vidljive iz službenih statistika Hrvatske narodne banke. Dodatno, potrebno je uzeti u obzir i činjenicu da tuženik 2006., kada je Ugovor sklopio, nije mogao znati hoće li se prijevremena otplata dogoditi niti kakvi će uvjeti biti na tržištu, ukoliko se ona dogodi. Tuženik se stoga mogao isključivo osloniti na to da će tužitelj u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan, a kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu od 3% od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice, koji iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom u 2018. godini. Slijedom navedenog, vidljivo je da tuženik trpi štetu u vidu izravnog umanjenja aktive sa posljedicom neusklađenosti bilance i rizika kažnjavanja od nadležnih tijela sukladno važećem zakonodavstvu, (ii) gubitka marže kao posljedice uvjeta na tržištu u vrijeme prijevremene otplate. Uzimajući u obzir ove navode, vidljivo je da je naknada za prijevremenu otplatu ugovorena u nerazmjerno manjem iznosu od stvarno nastale štete po tuženika pa je stoga razvidno da je postupanje tuženika utemeljeno na zakonu te da Odredba nije i ne može biti ništetna. Dapače, i recentna sudska praksa je zauzela stav da odredbe ugovora o kreditu o naknadi za prijevremenu otplatu nije ništetna čak ni kada se radi o neodređenom, ali odredivom iznosu naknade. Županijski sud u Bjelovaru preinačio prvostupanjsku presudu i odbio tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu. U obrazloženju presude, na strani 4. navodi se da je pravna priroda odredbe ugovora o kreditu o naknadi za prijevremenu otplatu ugovorena odustatnina u smislu odredbe članka 306. ZOO. Zaključno tuženik ističe da se prilikom sklapanja Ugovora mogao isključivo osloniti na to da će tužitelj u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan. Kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu od 3% od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice. Tako određeni iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom, što predstavlja legitimno sredstvo zaštite dozvoljeno citiranim zakonskim odredbama. Tuženik ističe kako ne osporava visinu kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva u iznosima od 444,36 EUR i 721,55 EUR. Nadalje, tuženik osporava tužiteljevo suviše visoko postavljanje vrijednosti predmetnog spora budući da je takav način postavljanja vrijednosti predmeta spora protivan recentnoj sudskoj praksi, te predlaže sudu sukladno čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku utvrditi predmet vrijednosti spora.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (str. 8-14 spisa), dopis tuženika od 25.7.2025. (str. 15 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Tužitelj Zoran Kramarić iskazao je da je ugovor o kreditu sklopio 2009. i to radilo se o nenamjenskom kreditu, a novčani iznos iz toga kredita je iskoristio za kupnju stana i to većeg stana, a za kupnju kojeg je ujedno utrošio novčani iznos koji je dobio prodajom manjeg stana. U tom stanu kojeg je kupio kreditom koji je predmet ovoga spora, sada živi njegova bivša supruga. On je ugovor o kreditu letimično pročitao i radilo se o ugovoru o kojem on nije mogao pregovarati niti utjecati niti na jednu ugovornu odredbu. Ističe da je u odnosu na naknade koje su predmet ovoga spora iz medija zaključio da su nezakonito naplaćene te se on raspitao kod odvjetnika koji mu je to također potvrdio. Misli da su te naknade sveukupno iznosila oko 1.200,00 eura. U vrijeme kada je podizao kredit nije niti znao da je ugovorio i platio kakvu naknadu. Ističe da je kredit otplatio prijevremeno, ni u vrijeme te prijevremene otplate on nije znao da je platio kakvu naknadu za prijevremenu otplatu kredita te je također i to saznao kasnije. Ističe da je samo platio novčani iznos koji su mu u banci rekli da mora platiti. Ističe da u vrijeme sklapanja, a niti u vrijeme prijevremene otplate kredita nitko mu u banci nije ukazao na kakve opće odredbe, opće uvjete ili odluke banke te se sjeća da je u vrijeme sklapanja ugovora bilo govora samo o iznosu kredita i rati otplate, odnosno iznosu iste. Ističe da koliko se on sjeća u ugovoru o kreditu nije bilo odredaba o naknadi za obradu kredita i za prijevremenu otplatu. Ističe da ugovor o kreditu nije detaljno čitao već letimično, obzirom da je isti napisan na više stranica te mu nitko u banci nije čitao odredbe ugovora o kreditu, a niti mu je javni bilježnik kod kojeg je ugovor ovjeravao što čitao. Ističe da ni kod zatvaranja kredita mu nitko nije rekao da bi postojao neki iznos za zatvaranje niti je on u to vrijeme razmišljao o kakvim naknadama, ne sjeća se u kojoj formi je sklopljen ta prijevremena otplata, odnosno raskid ugovora, a niti da li je u to vrijeme čitao takav dokument banke.

6. Temeljem svih izvedenih dokaza i na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama od 8. 1. 2009. (dalje: Ugovor o kreditu), broj ugovora 081229344115, koji je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, banke, utvrđeno je da na temelju odluke Komisije za odobravanje kredita građanima br. 79 od 28. 11. 2008. banka odobrava korisniku kredita stambeni kredit za mlade za kupnju nekretnine temeljem ugovora o kupoprodaji nekretnine u iznosu od 30.456,86 eur u protuvrijednosti kuna obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, pod uvjetima u rokovima dogovorenim i utvrđenim ovim ugovorom o kreditu (čl. 1.2. Ugovora o kreditu), zatim, da se otplata vrši u 120 mjesečnih anuiteta čiju visinu utvrđuje banka planom otplate, (čl. 2.4. Ugovora o kreditu), zatim, da se kredit odobrava na rok od 10 godina (čl. 2.3. Ugovora o kreditu), da je odredbom čl. 3.1. Ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa od 6,25 %, s tim da je kamatna stopa promjenjiva, da je odredbom čl. 6.1. Ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškove obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) – jednokratno 1,5 % od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, na najkasnije prije korištenja odobrenog kredita, te da je odredbom čl. 7.3. ugovoreno da za odustajanje od kredita i za prijevremenu

potpunu ili djelomičnu otplatu kredita, Banka će naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o tarifi naknada Banke.

8. Iz dopisa tuženika od 25. 7. 2025. proizlazi da je tužitelju naknada za obradu kredita br. 081229344115 naplaćena 14. 1. 2009. u iznosu od 3.348,05 HRK te da je naknada za prijevremenu otplatu kredita br. 081229344115 naplaćena tužitelju 15. 9. 2011. u iznosu od 5.436,50 HRK., Ujedno, prema navodima odgovora na tužbu te s ročišta održanog 3. 3. 2026. tuženik niti ne osporava visinu naplaćene naknade za obradu kredita kao i naknade za prijevremenu otplatu kredita te datume plaćanja.

9. Dakle, iz Ugovora o kreditu je utvrđeno da je odredbom čl. 6.1. Ugovora ugovoren trošak odobravanja kredita od jednokratno 1,5 % od iznosa odobrenog kredita, zatim, prema dopisu tuženika od 25. 7. 2025. tužitelju je 14. 1. 2009. naplaćena naknada za obradu kredita 081229344115 u iznosu od 3.348,05 kn, zatim, iz Ugovora o kreditu utvrđeno je da je čl. 7.3. ugovoreno da će za prijevremenu otplatu kredita banka naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o tarifi naknada Banke te prema dopisu tuženika od 25. 7. 2025. tužitelju je 15. 9. 2011. naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita 081229344115 u iznosu od 5.436,50 kn, a prema navodima tuženika visina navedenih naknada nije niti sporna kao niti datum naplate.

10. U vrijeme zaključenja Ugovora, na snazi je bio Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07 i 125/07, dalje: ZZP), odredbom čl. 96. st. 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi stavka 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

11. Prema odredbi čl. 96. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Odredbom čl. 101. st. 1. ZZP propisano je da se dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače u smislu koji je povoljniji za potrošača.

13. Prema odredbama čl. 102. st. 1. i 2. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna te ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

14. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

15. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne

dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

16. Sukladno odredbi članka 1024. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, a odredbom stavka 3. navedenoga članka je propisano, da u slučaju vraćanja kredita prije roka određenog za vraćanje kredita, korisnik kredita je dužan davatelju kredita naknaditi štetu, ako je davatelj kredita istu pretrpio, dok je sukladno odredbi stavka 4. navedenog članka 1024. ZOO, određeno da u slučaju vraćanja kredita prije određenoga roka, banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti.

17. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da mu nitko od djelatnika banke nije objasnio sporne odredbe čl. 6.1. i čl. 7.3. Ugovora o kreditu dok tuženik tijekom ovog parničnog postupka ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 6.1. Ugovora o kreditu ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku kao niti da je prijevremenom otplatom kredita od strane tužitelja tuženik pretrpio kakvu štetu odnosno visinu takve štete.

18. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da su odredbe čl. 6.1. i 7.3. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je ugovoren trošak odobravanja kredita od jednokratno 1,5 % od iznosa odobrenog kredita te u kojem je ugovoreno da će za prijevremenu otplatu kredita banka naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o tarifi naknada Banke, bile sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj istih, da tužitelj nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se naknada iz čl. 6.1. Ugovora o kreditu odnosi već je tuženiku dano da jednostavno svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, zatim, stoga što po mišljenju ovog suda sadržaj odredbe čl. 7.3. Ugovora o kreditu niti ne upućuje na jasnu i određenu ugovorenu obvezu korisnika kredita o obvezi plaćanja kakve naknade za prijevremenu otplatu kredita, a ne sadrži niti jasne kriterije koji bi sadržavali ili pojašnjavali informacije o mogućoj šteti banci zbog prijevremene otplate kredita, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takvih dodatnih financijskih obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da su takve odredbe nepošteno sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 96. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

19. Stoga, mišljenje je ovog suda da su odredbe čl. 6.1. i čl. 7.3. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je ugovoren trošak odobravanja kredita od jednokratno 1,5 % od iznosa odobrenog kredita te u dijelu kojem je ugovoreno da će za prijevremenu otplatu kredita banka naplatiti naknadu u skladu s

Odlukom o tarifi naknada Banke, nepoštene sukladno odredbama čl. 96. st. 1. i 2. ZZP, a stoga i ništetne temeljem odredbe čl. 102. st. 1. ZZP te čl. 322. u vezi s čl. 324. ZOO, te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude

20. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

21. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u toč. II. izreke presude odnosno tužitelju su dosuđeni utuženi iznos od 444,36 eur (3.358,05 kn, fiksni tečaj konverzije 7,53450) plaćen po osnovi naknade za obradu kredita kao i utuženi iznos od 721,55 eur (5.436,50 kn, fiksni tečaj konverzije 7,53450), plaćen po osnovi naknade za prijevremenu otplatu kredita, visina kojih iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana nakon plaćanja odnosno na iznos od 444,36 eur od 15. 1. 2009., a na iznos od 721,55 eur od 16. 9. 2011., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO prema kojoj nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja.

22. Nadalje, prigovor zastare kojeg ističe tuženik nije osnovan.

23. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

24. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti i to prema vrijednosti predmeta spora sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP, uzimajući u obzir samo vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva obzirom da deklaratorni zahtjev (na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe) istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu (stečenog bez osnove na temelju utvrđene ugovorne odredbe ništetnom) treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se u konkretnom slučaju samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu (isplatu) pa je stoga vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju označena novčanim zahtjevom od 1.165,91 eur (Revr-475/2008 od 27. listopada 2008. i Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008.).

25. Tužitelju su sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznati troškovi za sastav tužbe u iznosu od 150,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima 3. 3. 2026. i 3. 9. 2026. u iznosu od 150,00 eur za svako (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 20. 11. 2025. u iznosu od

50,00 eur (Tbr. 8. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu u iznosu od 75,00 eur (Tbr. 9. st.3.), PDV u iznosu od 168,75 eur, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eur i na presudu u iznosu od 19,91 eur, ukupno 883,57 eur.

26. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 30. rujna 2026.

Sutkinja

Sanda Navara
Sladović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-ec24c**

Kontrolni broj: **0a356-e35b4-a2326**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.